

S

ygn. akt: I C 158/23 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w T.

przeciwko M. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 158/23

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w A. W. wniósł przeciwko pozwanemu M. S. pozew o zapłatę kwoty 3.631,07 zł. wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 lutego 2023 r. do dnia zapłaty od kwoty 2533,37. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że (...) sp. z o.o. w likwidacji była instytucją finansową kredytową działająca na polskim rynku w latach 20212 – 2020, która specjalizowała się w udzielaniu pożyczek za pośrednictwem Internetu i była właścicielem marek (...) oraz (...). Powód wyjaśnił, że pozwany przeszedł pozytywnie procedurę umożliwiającą otrzymanie pożyczki. Złożył przez Internet wniosek udzielenia pożyczki i 28 listopada 2018 r. otrzymał pożyczkę nr (...) w kwocie 2000 zł., którą był zobowiązany zwrócić do dnia 28 grudnia 2018 r. Wskazano, że pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty otrzymanej pożyczki powiększonej o koszt udzielonej pożyczki 562,16 zł., co łącznie dawało 2562,16 zł. Powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność została na niego zbyta, a wobec wyczerpania możliwości polubownego rozwiązania sporu wystąpił z niniejszym powództwem. Wskazał, że datą wymagalności dochodzonego roszczenia jest dzień 23 lutego 2023 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. S. oraz (...) sp. zo.o. w W. zawarli w dniu 28 listopada 2011. umowę pożyczki nr (...) na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie do dnia 28 grudnia 2018 r.

bezporne ponadto dowód: umowa k. 7-9

Strona pozwana nie uregulowała w całości należności wynikających z umowy pożyczki

bezporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu w całości.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. Negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (

porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67, 18.2.1972 r., III CRN 539/71, L.

).

).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (

porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Z. – system L.

)

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony

(por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

W niniejszej sprawie powództwo podlegało oddaleniu, albowiem roszczenie dochodzone przez powoda uległo przedawnieniu.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W myśl zaś art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Wskazać należy, że powód dochodzi roszczenia przeciwko pozwanemu posiadającemu status konsumenta, a termin przedawnienia dla tego typu żądania, jako związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą wynosi 3 lata. Biorąc pod uwagę termin spłaty kredytu wynikający z umowy, należy przyjąć, że ewentualne zadłużenie z tego tytułu stało się wymagalne najpóźniej w dniu 29 grudnia 2018 roku, a to oznacza, że termin przedawnienia upłynął w dniu 31 grudnia 2021 roku. Podkreślić należy, że strona powodowa nie wykazała i nie podnosiła aby bieg terminu przedawnienia został kiedykolwiek przerwany.

Podkreślić również należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszony wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Podkreślić jednak należy, że powód nie przedłożył umowy cesji przez co pozbawił Sąd możliwości oceny, czy posiada legitymację czynną w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu samo oświadczenie pożyczkodawcy z dnia 25 sierpnia 2020 r. nie pozwala na ocenę, czy umowa była ważna i czy na jej podstawie doszło do przeniesienia wierzytelności wobec pozwanego

W tych okolicznościach mając powyższe na uwadze, przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu.